

מפלגות

לא כבוד גדול

אכזבתו של האיש החזק של חירות בררם

כמשך שבע שנים ראה אבי יחב דויד לוי נציג של העובדים, של ייירות הפיתוח ושל השכבות הנחשלות. היום הוא התפכה בליבו זמקות כבדים אם אכן סגן ראש הממשלה מייצג נאמנה את הציבור שהוא רוב מניין מצביעי הליכוד. וחמשת הממים של זאב ז'בוטינסקי — מזון, מעון, מלבוש, מורה ומרפא — שהיוו את עיקרי מישנתו הסוציאל-כלכלית, נשאר לדעת יחב רק "גון" אחד גדול — נכשל.

זה היה טיבועי. יחב, איש תנועת החרות, המוכר כאיש החזק של מחנה יויד לוי בררם, הוא בן 37, מתגורר בבאר-שבע מאז 1954.

יחב למד מישפטים בירושלים, עבד בפרקליטות מחוז הררם, אחריכך פתח משרד עוררדין מצליח, נשא את מרים, מורה יוצאת ליטא שהיתה לאם שלושת ילדיהם.

כשפרש משירות המדינה, הצטרף לחרות. בעניין זה היה טיבועי. זמן קצר

כל שר מטפה לו חצר, כמו חצרות האדמו"רים. אין כל כיוון אידיאולוגי. ואין בלוף גדול יותר מלכנות את תנועת החרות תנועה דמוקרטית: אף אחד מהמוסדות הנבחרים אינו מתכנס לשום דיון מדיני או חברתי.

המקום היחיד בבית ז'בוטינסקי (מצודת זאב התל-אביבית, מושב בחופשיות — זה המינון).

יחב גם אינו מאושר מהנציגות כנסת: לקריית גת, ליכנה ולקריית-מלאכי יש ח"כ לכל עיירה. כל מצביעי הליכוד בשלוש הערים האלה אינם עולים במספרם על מצביעי הליכוד ברחוב אחד בבאר-שבע.

אחיות עיניים. ערב הבחירות האחרונות, כאשר הטיחו הפעילים מחאות וטענות בקשר למצב הקשה השורר בעיירות הפיתוח, נהגו יצחק שמיר ודויד לוי לומר: "זו (הקארנציה הראשונה) היתה קארנציית חסד. לא ידענו מה זה שילטון. להבא זה ישתנה. אנחנו נתייחס לדיבריים בכובד ראש".

בדיעבד התברר, שהכל היה אחיות עיניים. לדעת יחב, לוי אינו זוכר את חבריו אלא בעיתות משבר, כאשר הוא נערך לעימות. מאז ההתמודדות במרכז לא זכה יחב לראות את פניו.

מעיל יחב (מעונב) ולוי מזון, מעון, מלבוש, מורה, מרפא

סגן ראש-הממשלה אינו משיב למכתבים שיהב שלח לו. הוא אפילו לא אישר שקיבל אותם. במילחמת לבנון הרג יושב-ראש הסניף של חירות בדמונה, צ'רלי אולאי. אף שר לא בא להלוויה או לשיבועה. לוי בא ליום השלושים, אחרי לחצים שהפעיל עליו גבי ללוש, מנכ"ל חברת-השיכון אפרודר.

לא אתייעבב! יחב כבר רואה בבאר-שבע מישפחות שהגיעו לסף הרפתרעב: שכירים, שמעט הסכונר תיהם הושקעו במניות נגזקות, ושאכלו אותה בעיקבות הסדרי המניות עם הבנקים, ואשר ציפו שדויד לוי "יגונן ויטוכך עליהם".

יחב, חסיד ארץ-ישראל השלמה, איננו מתאפק וקובע: כאשר הממשלה מצהירה שהשכסיעורב שהדגל החברתי הוא ערובה לחוסנה של המדינה, לא יתכן שעירות-הפיתוח וישראל השנייה יופלו לרעה לעומת כל מיגור אחר, לרבות המתנחלים.

הוא איננו חושש מהרעש שיעוררו דבריו בתנועה: בקוניונקטורה הקיימת זה לא כבוד גדול להיות חבר כנסת, וזה עוד פחות כבוד להימנות עם השורה השנייה של הפעילים, ואם רודף לוי, שבו האמנתי, יקרא לי לדגל, אני מסופק אם אתייעבב שוב.

האנסדמומום לביעמי (שלישי מימין) ובלשים לסרס.

נידון ל-30 שנות מאסר בפועל, עלי-די בית-המשפט המחוזי. בדיוק כמו העונש שגור השופט פייל השבוע בדרום-קרוילינה. אולם אחרי שנרגעו הרוחות, הפחית בית-המשפט העליון את עונשו ל-18 שנה.

שלושת הגברים הכושים, רוסקו ג'יימס בראון (27), מרק ווהן (21) ומיכאל ברקסטון (19), קיוו לעונש קל, מפני שעבירת בית-המשפט הרא-שונה, סניגורי הם ייעצו להם להודות כאשמה ולסמוך על רחמי בית-המשפט. אך למשפט, ש-

של אנסים בסרוס. הדבר היה בעת מישפטו השני של סמיר עוואר, לפני שלוש שנים. עוואר הורשע בשנת 1970 באונס אכזרי של חיילת חי"ה במיגרשיהתערוכה הישנים בתל-אביב. הוא נענש ב-12 שנות מאסר. כאשר שוחרר מבית-הכלא, אחרי הודת שליש ממאסרו, נעצר מייד באשמת אונס נוסף. אז היו קריאות בציבור להענישו בסרוס, כדי למנוע אפשרות חזרה על העבירה. אולם עוואר יצא זכאי במישפטו והעניין נשכח.

גם שלמה לביעמי, האנס המנומס, אשר השליט טרור על תל-אביב כמשך שנתיים, שילהב את יצרי הנקם של הציבור, והיו שדרשו עברו עונש של הליחן הציבורי גרם לכך שהוא נידון למאסר-עולם.

א שכים תמורת מאסר" גור השופט ויקטור פייל ממדינת דרום-קרוילינה לפני שבוע. הוא הטיל עונש של 30 שנות מאסר על שלושה אנסים, שהורשעו באונס קבוצתי אכזרי. העונש החמור לא היה מעורר תשומת-לב בינלאומית לולא נוספה אליו פיסקה קטנה: אם יסכימו הנאשמים מרצונם החפשי לסרוס, יומר עונשם. אחרי הסרוס, לעונש של מאסר על תנאי.

בבוב, בסרדאן, בערביהסעודית ובקוד כמה ארצות שבהן נהוג עריין חוק השריעה האיסלמי, נהוג לכרות את ידיהם של גנבים בכיכרהשוק. נהוג שם גם לסקול בפומבי נשים נאפות.

בישראל נשמעה השבוע, בעיקבות הרצח האכזרי של הילד רני כץ, קריאתם של חברי-הכנסת אמנון לין, משה שחל, יהודה פרח ואליעזר אבטבי — להחזיר את עונשיהמוות לחוקי המדינה. דרישה דומה נשמעה עלי-די קרובי קורבנות פיגועים חבלניים אחרי שיחרורם של מחבלים בעיסקת חילופי השבויים.

עין תחת עין" הוא עיקרון תנ"כי ידוע, אולם כמשך השנים התערך והומר בפציו כספי או בעונש אחר. אולם הדרישות הפרימיטיביות לנקם, מתעוררות בכל תוקף בעת פגיעה מועזת במיוחד. גם ראש לישכת עורכי-הדין שעכבר, עורך-הדין אמנון גולדנברג, דיבר בנכות עונשיהמוות לרוצחי ילדים. הדבר היה אחרי רצח הילד אורון וידן. ברצח הורשע צבי גור ונידון למאסר-עולם.

השחתת

גוף לשמה

א נשים בעלי רגשי נקם חזקים דרשו גם בישראל את הענשתם

השופט פייל (למעלה) ועבריינימין ברקסטון, ווהן ובראון אונס קבוצתי